

— Войници на императора — отговори началникѣтъ на отдѣлението.

— Какво искате?

— Ние не искаме нищо. Тѣзи хора искатъ данъ. И той посочи чиновникѣтъ.

— Колко данъ се пада на Рѣховицкитѣ българи?

— попита боляринѣтъ.

Императорскитѣ чиновници заговориха единъ следъ другъ:

— Азъ съмъ дошелъ да получа намѣтка. Двеста стомни вино, петстотинъ крини жито и тридесетъ качета медъ. Медѣтъ трѣбва да бжде прозраченъ.

— Азъ ида за волоберщината. Шестдесетъ вола трѣбватъ за войската на ромейския императоръ.

— Сто и петдесетъ агнета ще дадешъ, за да си платишъ кошаринината. Не е много.

— А на мене само петдесетъ златици — димнина. Толкова данъ се пада на коминитѣ, които пушатъ въ Рѣховицъ.

— А ти? — попита съ очи Иванко петия.

— Азъ съмъ дошелъ да се оплача. Мене ме постави архонта при моста на Етъра — срещу Самоводене, да собирамъ броднина. Твоитѣ хора не плащатъ.

— Радомире, — обърна се Иванко къмъ своя тѣлопазитель.

— Тука съмъ, господарю Иванко! — изправи се напреде му едно дребно човѣче и загледа великана въ очитѣ.

— Запиши колко имаме да даваме на ромеитѣ. Пиши нѣщо и отъ мене. Пиши повече.

— Кжде да запиша? — попита неграмотниятъ тѣлопазитель.

— Върху ланския снѣгъ.

— Ти оскърбявашъ ромейскитѣ чиновници — изправи се гнѣвно началникѣтъ на отдѣлението. — Ти си варваринъ. Азъ ще те вържа и ще те откарамъ въ Преславъ. Дръжте го! — заповѣда той на ромеитѣ.